Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

6

EEN SPANNENDE EPISODE UIT

HET VERVLOEKTE EILAND

Verhaal dat begint in dit nummer (blz. 17).

HET GROOT JAARLIJKS KUIFJESFEEST

in het Koninklijk Cirkus

Donderdag 22 Februari, te 15 uur.

ZOALS ieder jaar organiseren we ook nu weer een groot Kuifjesfeest in het Koninklijk Cirkus. Alle clubleden en alle vrienden, zo grote als kleine, worden hartelijk uitgenodigd om dit feest van vriendschap en vreugde bij te wonen.

Door de directie van het Koninklijk Cirkus en het Zwitsers Cirkusgezelschap KNIE werd, speciaal voor jullie, een fijn programma samengesteld. Er zijn sensationele nummers met wilde dieren, acrobaten, clowns, tovenaars en goochelaars, enz., enz. Het spreekt vanzelf dat ook KUIFJE voor jullie een mooie verrassing heeft!

Van heden af kunnen jullie reeds kaarten bekomen in het Koninklijk Cirkus, Onderwijsstraat, Brussel. Jullie kunnen ook telefoneren op numer 17.25.52 om de plaatsen te bespreken. Voor deze namiddag heeft de directie speciale prijzen voorzien.

	Gewone prijzen.	Lezers van *Kuifje*.	Clubleden.
Loge	Frs. 100.—	Frs. 80.—	Frs. 60.—
Zetel (voor)	» 90.—	» 70.—	» 50.—
Zetel (opzij)	» 60.—	» 50.—	» 40.—
Balkon (voor)	» 50.—	» 40.—	» 30.—
Balkon (opzij)	» 30.—	» 25.—	» 20.—
Galerie (voor)	» 25.—	» 20.—	» 15.—
Galerie (opzij)	» 15.—	» 10.—	» 10.—

De korting aan de clubleden wordt toegestaan op vertoon van hun lidkaart. De lezers en vrienden van KUIFJE moeten de « kortingsbon » voorleggen welke in ons blad werd gepubliceerd.

Ik wens alle vrienden een aangename namiddag in het Koninklijk Cirkus, Donderdag 22 Februari.

Vrienden, kom op tijd, vraag jullie plaatsen op voorhand en wees om 14 u. 30 aan de ingang van het Cirkus, dit om alle verkeersopstoppingen te vermijden!

Veel pret, vrienden, en tot spoedig!

Kuifje

onze brieven-bus

Paul en Ervin Embrechts, Hoogstraten. — Daar wij een weekblad uitgeven, en geen dagblad, wordt er iedere week gedrukt. Hoeveel bladen? 't Zijn er vele tienduizenden! De uitslag van de Grote Prijsvraag zal pas over een goeie maand verschijnen. Ik hoop dat jullie veel geluk hebben! Met een stevige handdruk.

José de Croise, Tielt. — Dank voor je sympathiek schrijven. Op je vraag zal ik eens antwoorden op blz. 19. Hou die dus goed in de gaten! Ik kan je thans echter reeds zeggen, dat de mens, van toen hij op de wereld is gekomen, de vogel heeft nagekeken en hij er naar verlangde zich zo snel te kunnen bewegen als de vogel. De oermens ging aan het zoeken en... zijn éérste grote vondst was de werpspies en z'n tweede een boog. Vind je dat zo gek? Toch niet, want al kon de mens nog niet vliegen, hij wist reeds de dieren (die hem als voedsel dienden) te vangen, zo snel als een vogel. De rest lees je later. Hartelijkste groeten.

De KUIFJE'S ZEEP **kost 7,25 frs. per stuk, en 29,— frs. voor een doos van vier stukken.** Dit als antwoord op de menigvuldige vragen van onze lezers.

Voor alle inlichtingen en bestellingen kan men zich wenden tot de O.S.B.E.F. (Office Scolaire Belge d'Education par le Film), Ravensteinstraat, 36, of op de kantoren van ons blad.

KUIFJE — *Administratie, Redaktie en Publiciteit* : Lombaardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

KUIFJE'S BON voor het KONINKLIJK CIRKUS

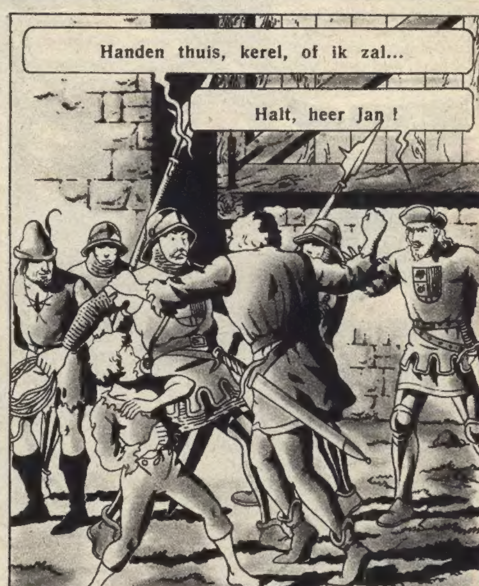
Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Dieven wilden het kasteel van ridder Jan binnendringen. Een kleine jongen, Koen genaamd, kan Jan verwittigen. Ridder Jan slaat de dieven neer en stuurt Koen naar de stad om de baljuw te halen...

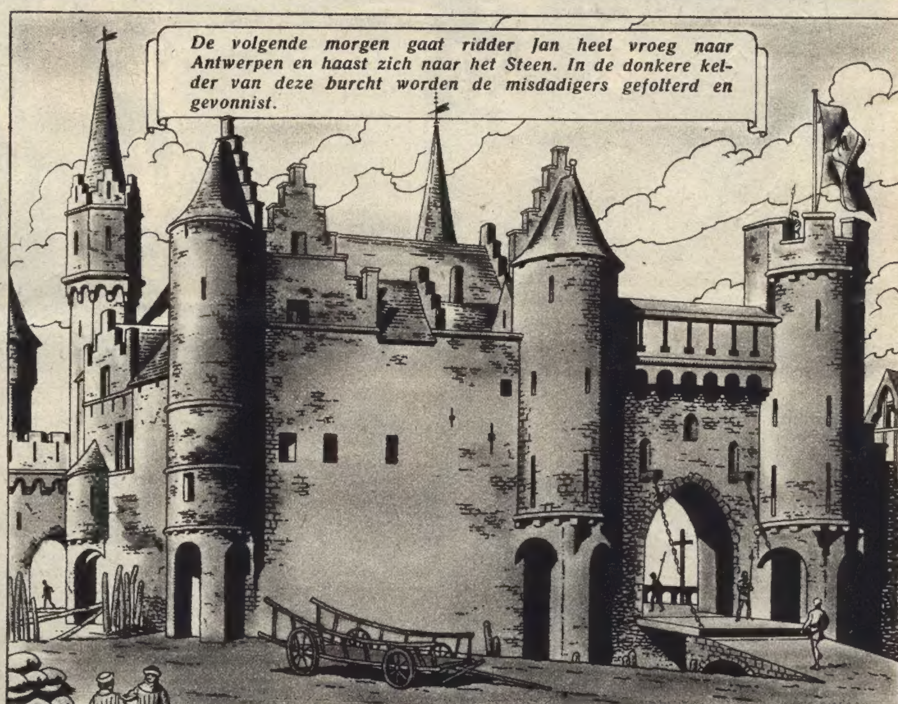

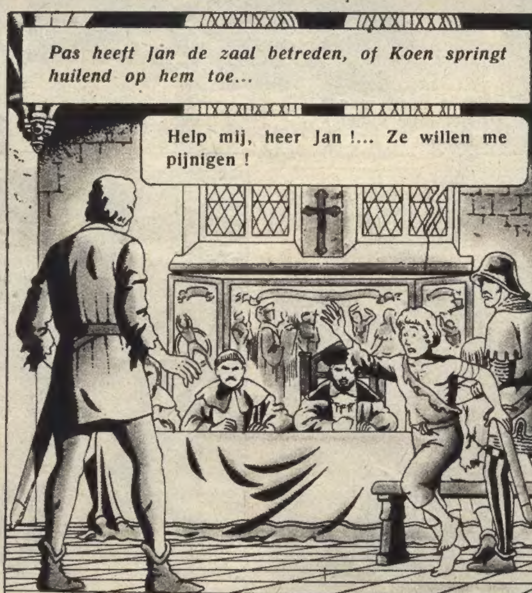

(Wordt voortgezet.)

De Zoon van de Postmeester

Door André Galland

De vader van Jan, postmeester Pierre Lubin, werd ontvoerd door graaf de Rochefort, bevriend met kardinaal Richelieu. Jan verneemt dat zijn vader opgesloten zit in de Bastille...

DE PARELVISSERS

De Hollanders willen het eiland Ceylon uit Portugese handen terughalen, doch kapitein Jesselton, met deze opdracht belast, slaagt niet. De gouverneur van het eiland wil een bode naar de onderkoning zenden...

's Anderendaags.

Intussen hebben twee andere Hollandse schepen de Amaranth in de Golf van Mannar komen vervoegen.

De zending van kapitein Jesselton maakt deel uit van een groot plan dat de Hollanders koesteren. De kapiteins van de drie boten plegen overleg...

Jesselton herkent de jonk van Malabar.

De drie Hollandse schepen hebben de jonk ingehaald en doorboren haar met kogels.

Alleen, Veragua wordt opgepikt...

Jesselton weet weldra dat Veragua een jonge, pretentieuse nietsnut is en dat hij daarvan rijkelijk gebruik zal maken. Veragua is wel om te kopen !

's Nachts vaart de Amaranth dicht bij de kust en Veragua wordt aan wal gezet. De hoop weldra rijk te zijn, belet hem niet tegen zijn lot te morren... 9

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag : DE VALSTRIK...

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in de jungle. Dzidziri, de blinde passagier, overleeft de ramp. Hij ziet een schaduw nabij de wrakstukken van het vliegtuig...

HOOFDSTUK IV

EEN leeuw ! Nu herkende Dzidziri in de wassende schaduw, de schrikwekkende silhouet van het wild. De leeuw naderde over de grond scherend en Dzidziri beet op de tanden, hij voelde veel lust het op een lopen te zetten, maar vermande zich. Het zou zijn vrienden niet waardig geweest zijn, het zou Yves Larnaud, die hem had toegelaten aan boord van dit reuzenvliegtuig, niet waardig geweest zijn.

— Je gaat er nu niet uitknijpen, m'n beste Dzi !... Denk aan je vrienden in Parijs ! Wat zouden ze zeggen moesten ze je zien beven van schrik ?

Hij sloop vooruit en hoorde een kreet. Het was Sophie die riep :

— Neen... Hou je stil... Kom terug, je zult...

Ze voleinde haar zin niet. Dzidziri was reeds opgeslorpt door de duisternis; niet erg zelfzeker, maar moedig en zichzelf vermanend stapte hij voort. Maar, waar was die leeuw ? Is het misschien die vormloze massa achter die struik ?... Of daar, zich verschuilend achter een reusachtig termietennest ?... Of nog...

Een woedend gegrom. Een sprong. Dzidziri wipte op zij en dacht eensklaps :

— Wat een dwaasheid ! Wat kan ik met m'n twee blote vuisten doen tegen een leeuw ?...

Doch het was reeds te laat. Hij wankelde en viel. Een zware massa stortte zich op hem.

Nogmaals de dood...

— Het was wel de moeite om aan de dood te ontsnappen in het neerstortende vliegtuig om ze hier te vinden !...

Klauwen scheurden z'n blouse open. Met een ruk maakte hij z'n arm vrij, woelde met zijn vingers in de ruige pels, trok, duwde... en kon nauwelijks een kreet van verrassing onderdrukken : de pels had bewogen. Het was als een kledingsstuk dat begaf onder zijn aanval.

Dzidziri verdubbelde zijn krachtsinspanningen. Hij had weer hoop. Nijdig met voeten en vuisten schoppend en stotend slaagde hij er in de leeuw af te werpen die wilde vluchten. Maar dit keer hield de jongen hem stevig vast en hij begreep dat hij vocht met een man die een leeuwenhuid had aangetrokken. Een man ? Neen : een kind.

— Wat deed je daar ? Jij, nikker, ga je antwoorden ? Je wou me het hoekje omhelpen, he ! Kom maar eens hier !

En Dzidziri sleurde de aanrander mee tot bij de kleine groep welke Yves, Sophie en Hage-Davricourt vormden.

— Kommandant, heb je hier soms geen zaklamp gevonden ?

Er kwam geen antwoord, doch een lichtstraal boorde door de nacht. Het licht beschreef een cirkel en vestigde zich op het aardkleurig gezicht van een jonge inboorling. De jongen was mager. Over iedere wang liep het lange, rituele litteken en zijn ogen schitterden intelligent en levendig. Hij dwong z'n lippen tot een lach, doch men zag duidelijk dat ze beefden. De jongen grijnsde en stotterde enkele woorden in zijn onbekende taal. Dzidziri greep zijn arm en schudde hem heftig :

— Hier, wildeman, wat betekent dit ?

Hij hield een hand vast met een lange, stalen klauw aan iedere vinger geregen.

Yves Larnaud vergiste zich niet toen hij zei :

— Dat, Dzidziri, is eenvoudig een manleeuw... of zeggen we liever een kind-leeuwtje.

De neger wou zich loswringen, maar tevergeefs. Plotseling ontdekte hij, in een lichtstraal van de lamp, het rode haar van Dzidziri. Hij keek er naar met grote ogen, en zijn hand, die men ontwapend had, deed een gebaar om dat zonderlinge haar te kunnen aanraken. Hij brabbelde en men kon het hem aanzien dat hij blij was.

— Ach loop, negerjong, we verstaan er geen woord van ! gromde Dzidziri die intussen een koord gevonden had en zijn gevangene knevelde. Dan richtte hij zich tot zijn lotgenoten :

— Deze valse leeuw moet van ergens komen. Morgen kan hij ons begeleiden.

En de nacht verliep. Een nacht in de Afrikaanse wildernis gevuld met geheimen, zwaar van schaduwen en af en toe opengereten door kreten. Nu eens het lang aangehouden gebrul van een leeuw. Dan weer het korte blaffen van de jakhals of het spottend gehuil van een hyena. Men voelde om zich heen het geritsel van dat weelderig en onbekend leven dat trachtte je te overweldigen.

Larnaud verliet de kreunende en hijgende uitvinder niet. Sophie lag uitgestrekt in een zetel die uit het vliegtuig gerukt was; ze sluimerde. Dzidziri trachtte niet hetzelfde te doen, want hij vreesde dat zijn gevangene zou ontsnappen. Eindelijk kwam de dag. De zon rees groot en stralend in een overvloed van kleuren aan de horizon. De vogels kwetterden in de bomen met scherpe doornen en in de gouden bloemen.

Ze vielen van de bomen neer...

— Dzi, het zal tijd gaan zijn om hulp te zoeken, zei Larnaud. Straks wordt het hier ondraaglijk...

Hij moest geen nadere uitleg geven, want reeds wiekten de gieren met zware vleugelslag om het vliegtuig. Een lijkgeur steeg op uit de jungle...

Dzidziri greep de kleine neger bij de schouders en riep :

— Je zult spreken of...

— Het gaat tussen ons nu...

En hij trok de klauwen aan waarmee de neger de avond te voren gewapend was. Zijn gebaren waren veelzeggend, want de jongen grijnsde, rukte aan de koorden, schudde het hoofd en maakte heftige bewegingen. Uit zijn overdreven mimiek kon men toch opmaken dat hij Laobé heette en in een naburig dorp woonde... Ja, het dorp van Nyabassam. Hij was bereid Dzidziri te begeleiden.

— En geen verraderlijke streken, kerel, of je zult er van lusten !

— Ik zal meegaan, stelde Sophie voor.

Maar Dzidziri weigerde :

— Dat is niet nodig. Alleen zal ik onopgemerkt door kunnen.

Het meisje lachte :

— Met dat rode haar ?

— Laat me maar doen !

Dzidziri maakte de touwen van Loabé los en deze trachtte niet te ontvluchten. Hij wou niet van zijn leeuwenhuid scheiden. Hij wou ze absoluut meenemen en redetwistte met zoveel aandrang dat Dzidziri toestemde.

— Goed, zei hij, en was er meer en meer van overtuigd dat zijn onderneming zou slagen.

— Kom vlug terug ! drong Larnaud aan.

Yves zat naast Sophie. Hun blikken volgden Dzidziri en zijn zwarte gezel die spoedig door de wildernis opgenomen werden.

— We hadden het niet mogen toelaten. Die arme jongen, mompelde Sophie.

— Ik hoop op een andere kans op redding, antwoordde Yves.

Hij keek naar de hemel alsof hij verwachtte aan de einder een vliegtuig te zien verschijnen. Hij wist nochtans best dat de radio aan stukken lag en dat de **Normandie** helemaal uit de koers geslagen was. Wie zou hen daar komen zoeken ?

Dzi en Laobé hielden er een flinke pas in. De kleine zwarte ging voorop. Behalve zijn lendendoek droeg hij niets dan het leeuwenvel dat hij over de schouders had geworpen. Af en toe draaide hij zich om en glimlachte naar Dzi als om hem moed te geven. Dzi antwoordde telkens met :

— Ja, kerel, wees maar gerust; men volgt je !

De brousse omringde hen. Het gras was meer dan drie meters hoog en de bomen reusachtig. Hier en daar verhief zich het verwrongen profiel van een apenbroodboom. De onbekende geluiden deden Dzi telkens opschrikken. Nu eens kraakte het, dan ritselden de halmen en dan scheen het weer een onduidelijk glijden...

In de verte hoorde men het doffe gehamer van een tamtam. De kadans was indrukwekkend, onregelmatig als een taal. Laobé bleef staan. Zijn gezicht werd asgrauw en plotseling stootte hij Dzidziri achteruit als wou hij hem doen terugkeren...

Doch, het was te laat. Een val, en nog een. Lichamen vielen uit de bomen en mannen omringden de twee kinderen. Mannen ?... Neen ! Het waren monsters van onder tot boven met witte en okergele schilderingen beklad. Van overal doken ze op, huilend, zwaaiend met hun assegaai, schrikwekkend. Dzidziri voelde vele handen op zich drukken, hij werd omkneld, gedrukt, omver geworpen, opgelicht als een pak en meegenomen. Naar welke bestemming ?

Volgende Donderdag : DE DANS DER DEMONEN...

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN

Hassan en Kaddoer ontvluchten het huis van de samenzweerders en worden in de gevangenis gestopt. Dank zij een list kunnen ze ontsnappen...

door JACQUES LAUDY

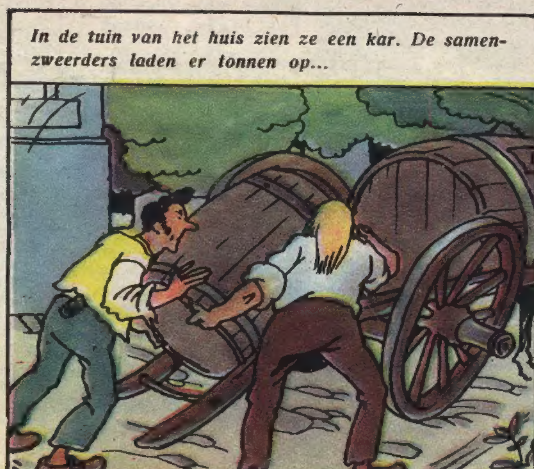

EEN WAARACHTIG BE-

IK weet niet of je aan pendelarij geloofd. Waarschijnlijk niet. En als je dit verhaal zult gelezen hebben, zul je nog minder geneigd zijn geloof te hechten aan deze pseudo-wetenschap.

Mijn vriend André is een verwoed fotoliefhebber. Zijn laatste cent zou hij in foto- en filmtoestellen steken. Op zekere dag was André een van zijn mooiste toestellen kwijt. Een ultramoderne Leica. Hij wist niet waar hij het mocht verloren hebben. Het hele huis werd het onderste boven gekeerd. Alle huisgenoten hielpen zoeken, gaven goede raad. En de meid brandde in alle stilte een kaarske voor St. Antonius, die haar nog niet veel geweigerd had. Maar alle goede raad en kaarskens ten spijt, de schone Leica was en bleef verloren. Mijn vriend had reeds bijna alle hoop opgegeven om zijn mooiste toestel nog ooit terug te vinden, toen een van zijn vaders zakenrelaties hem de raad gaf zich eens tot een pendelaar te wenden. Ha, dat was een goed idee! Daar had mijn vriend nog niet aan gedacht. En hij gauw naar een van de bekendste pendelaars van de hoofdstad.

Daar werd André in een wachtkamertje geleid, net als bij een advokaat of een dokter. Er zaten daar nog een paar mensen op een consultatie te wachten. Eindelijk werd hij in het kabinet van de geheimzinnige meester toegelaten. Mijn vriend vertelde hem in enkele woorden wat hij verloren was, en wat hij van de volgeling van Professor Zonnebloem verwachtte. Deze nam zijn pendel en ontplooide een kaart van België. Na een korte aarzeling verklaarde de pendelaar:

— Mijnheer, uw Leica bevindt zich te Brussel!

Daarmee wist André toch al iets. Maar Brussel is groot. Hoe zou hij ooit weten in welke wijk er moest gezocht worden? Aan die vraag die hij zich spontaan stelde, kwam de pendelaar dadelijk tegemoet. Hij nam een tweede kaart. Deze maal een van onze hoofdstad. Na een nieuwe korte aarzeling wist de geleerde meester te vertellen dat het fototoestel zich in de buurt van de Louisawijk moest bevinden.

— Indien U me een gedetailleerde kaart van deze wijk kunt bezorgen zal ik U zelfs het huis aanwijzen waar uw Leica ligt! beweerde de meester.

André was helemaal onder de indruk van de zelfzekerheid van de pendelaar geraakt. Hij zou hem die kaart bezorgen, al moest hij er hemel en aarde voor verzetten. Het was hem nu niet alleen meer te doen zijn kostbaar fototoestel terug te vinden, maar hij was geintrigeerd om te zien of die pendelkunst inderdaad zekerheid kon verschaffen over bepaalde duistere vragen.

's Anderendaags begaf André zich naar het kadaster. Hij kwam er op de kantoren aan enkele minuten vóór het sluitingsuur. Er zat daar alleen nog een bejaarde bediende die zich zonder veel haast klaar maakte om thuis zijn gazet te gaan lezen achter de kachel.

André vond er niets beters op, dan maar met de deur in huis te vallen op gevaar af van wandelen gezonden te worden. De schikgodinnen waren hem op dat moment gunstig gestemd, want de stille bediende bleek een gepassioneerd pendelliefhebber te zijn!

— Mijnheer, zei de man, U weet waarschijnlijk wel dat we dergelijke kaarten niet mogen uitlenen, om de eenvoudige reden dat we ze maar in één enkel origineel exemplaar bezitten. Maar ik zou nu eens gaarne willen weten of die mijnheer (en we zullen de beroemde pendelmeester hier in ons verhaal maar Van Dijck noemen) werkelijk zijn reputatie verdient. U ziet er een ernstige jongen uit (een compliment dat mijn vriend André wel verdient). Wel, indien U me kunt beloven dat ik die kaart morgen vroeg om negen uur bij de opening van de burelen terug krijg, dan wil ik ze U van avond meegeven en dan kunt U, mijnheer Van Dijck, vandaag nog consulteren.

Een grijs heertje met een zwart potske kwam aangesleft...

Dat was gauw afgesproken en met popelend hart trok mijn vriend de kadasterkaart onder de arm naar de hooggeleerde heer Van Dijck. Deze haalde zijn pendel voor de pinnen, en wist na een paar sekonden te verklaren dat het toestel zich in het huis nummer veertien van de X-straat bevond! Dat was stout gesproken!

— Gaat U er maar eens naar toe mijnheer, zo zei Van Dijck, het is misschien een fotowinkel, wie weet? Indien U schrander is, zal U wel een of ander middel bedenken om te weten te komen hoe U uw apparaat kunt terugkrijgen... 't Is vijftig francs.

Mijn vriend betaalde zijn tweede consultatie en trok regelrecht naar de aangewezen straat. Hij liep de straat eens op en af en het huis nummer veertien bleek een appartementsgebouw met vier verdiepingen te zijn. Eigenaardig genoeg flikkerde er twee huizen verder een lichtreklame van een antikwiteitenzaak. In het uitstalraam lagen een paar fototoestellen. We zullen hier eerst eens kijken, dacht mijn vriend, en hij stapte de winkel binnen. Een grijs heertje met een zwart potske en een zilveren neusnijpertje kwam aangesleft en vroeg wat mijnheer wenste.

— Heeft U soms geen occasie Leica te koop, mijnheer?

— Een Leica? Neen, monsieur, jammer genoeg niet. Anders steeds tot uw dienst.

In de winkel van dat heertje was de Leica blijkbaar niet terecht gekomen. Dan maar het huis nummer veertien belegerd.

André trok zijn stoute schoenen aan, en belde de huurder van het gelijkvloers. Een bejaard vrouwtje kwam open doen en liet mijn vriend binnen. Hij was vast besloten met leugens aan de waarheid te komen en vroeg op de man af:

— Mevrouw, ik kom het Leicatoestel van mijnheer halen. Hij heeft me gevraagd het te willen repareren. Er moet iets haperen aan de afdrukknop.

— De Leica van mijnheer?... Maar we hebben slechts een boxke dat we vóór de oorlog op de wereldtentoonstelling van Parijs gekocht hebben! En dat werkt nog perfekt. U moet abuus zijn, mijnheer?

Een bejaard vrouwtje kwam open doen...

Bent U wel aan het goede adres? Er woont hier op het tweede nog een heer die fotoliefhebber is. Misschien is hij uw klant?

André excuseerde en ging een verdieping hoger aankloppen. Daar vond hij echter niemand thuis. Hij is nog eens teruggekeerd, maar vernam toen van de huisbewaarster dat het gezin voor een paar weken met verlof was. De moed was hem in de schoenen gezonken. Hij had zijn geloof in de edele pendelconste bijna verloren, toen een van zijn vrienden hem op zekere dag telefoneerde:

— André, ik heb uw Leica in het uitstalraam van een fotowinkel in het centrum van de stad gezien! Je moet dadelijk eens gaan kijken!

Mijn vriend trok er onmiddellijk op af, en zag tot zijn grote vreugde zijn prachtig toestel voor het venster liggen! Hij stapte de winkel binnen en vroeg of hij die Leica eens mocht zien. De winkelier liet hem het toestel bekijken. André kon zich bijna niet beheersen. Hij wou het in zijn zak steken en de winkelier rekenschap vragen over de wijze waarop dat apparaat in zijn handen geraakt was. Maar dat zou niet van een leien dakje lopen, en daarom

behekste fototoestel

LEEFD AVONTUUR MET EEN BEFAAMDE PENDELAAR

besloot hij er de politie bij te halen. Hij gaf het toestel aan de winkelier terug. Vond het te duur en ging dadelijk de zakenman opzoeken die hem de winkel aangewezen had.

— Wat zou ik nu doen? vroeg André. Ik zou eerst nog eens mijnheer Van Dijck willen raadplegen, om nu eens te zien of zijn pendel me de winkel zou kunnen aanwijzen.

En hij weer naar de pendelaar. André deelde hem mede dat hij zijn Leica niet in het aangewezen huis van de Louisawijk gevonden had, maar dat het toestel intussen misschien weer in andere handen kon terecht gekomen zijn.

— Dat zullen we eens dadelijk zien, zei mijnheer Van Dijck, en hij plooide opnieuw de kaart van Brussel op zijn bureel open.

Stel je voor hoe groot de verbazing van mijn vriend was, toen de pendelaar hem eerst de straat en daarna de onmiddellijke buurt van de fotowinkel aanwees. André had meteen zijn volle geloof in de geheimzinnige krachten van de pendelkunst teruggekregen. Hij betaalde met tevreden gemoed voor de derde maal vijftig francs en reed naar de politiekommissaris van de wijk van de verdachte winkelier. En daar nog eens het hele verhaal verteld. Van de pendelarij moest de kommissaris niet veel weten. Het enige wat hem interesseerde was dat er een klacht tegen onbekende moest neergelegd worden.

U heeft het toestel in handen gehad? vroeg de politieofficier.

— U heeft toch wel het toestel in handen gehad in de winkel en duidelijk als uw eigendom herkend, mijnheer? vroeg de politieofficier.

Mijn vriend antwoordde kordaat ja. Dan zond de kommissaris twee agenten met mijn vriend naar de winkel om het toestel in beslag te nemen en de winkelier naar het politiekantoor te brengen.

Toen de fotohandelaar die twee agenten in zijn winkel kreeg, en die daar voor zijn klanten dat toestel hoorde opeisen en men hem naar het politiekantoor inviteerde, toen keek die man zo woest naar André... Hadden zijn ogen kogels geweest, ik was er nu niet meer, zo vertelde mijn vriend me later. De winkelier protesteerde heftig, en verklaarde dat het toestel hem niet toebehoorde, maar wel een van zijn klanten die hem gevraagd had het voor hem te verkopen. De klant werd opgebeld en uitgenodigd om ter stond naar het politiekantoor te komen. Daar verscheen de razende man en wou mijn vriend te lijf. De agenten hadden heel wat moeite om de verbolgen heer te kalmeren. De man die geen ruggespraak kon gehad hebben met de winkelier, want de agenten hadden hem niet meer verlaten, bevestigde precies de verklaringen van de fotohandelaar.

Toen kreeg de kommissaris het nummer van het betwiste toestel in het oog en vroeg aan mijn vriend:

— Indien U blijft beweren, mijnheer, dat dit kostbaar toestel uw bezit is en op de een of andere manier ontvreemd werd, dan moet U me toch het nummer van de Leica kunnen noemen.

Mijn vriend verschoot van kleur. Het nummer noemen? Hij had nooit naar het nummer van zijn Leica gekeken, hij had het dus nog veel minder opgeschreven, noch onthouden. Hij viel door de mand.

— Wel, mijnheer, ik luister! drong de kommissaris aan.

Toen vertelde André dat hij nooit aandacht aan het nummer geschonken had...

Van de verlegenheid van mijn vriend maakten de eigenaar en de winkelier gelijktijdig gebruik om tot een blitzoffensief van verwijten over te gaan. Ook de kommissaris maakte zich kwaad.

— Indien U denkt dat we onze tijd te verliezen hebben met dergelijke fantasiën dan bent U mis hoor, mijnheer! Ik zou U de raad willen geven in het vervolg wat bedachtzamer te werk te gaan, eer U respectabele burgers van diefstal of heling beschuldigt!

Mijn vriend mocht nog de taxi betalen waarmee de eigenaar naar het politiekantoor gesneld was, en het scheelde weinig of de winkelier diende een klacht voor eerroof in tegen André.

Teneergeslagen reed mijn vriend naar huis. Hij wenste alle pendelaars ter wereld naar de duivel.

— Maar was dat niettemin uw Leica? vroeg ik aan André.

— Wel, toen ik die twee mannen — de winkelier en de eigenaar — zich zo zag kwaad maken, toen werd ik al minder en minder overtuigd en thuis was ik er bijna zeker van dat ik me moest vergist hebben. Het was best mogelijk dat ik me vergistte. Mijn Leica was splinternieuw en het te koop geboden apparaat eveneens...

U bent dus uw beste fototoestel voor goed kwijt?

— Neen, antwoordde André, laconisch, ik heb het nu terug.

— Terug in uw bezit? Vertel me dat eens!

— Ik was de hele zaak reeds lang vergeten, toen mijn broer, die een verwoed jager is, op zekere dag naar mij toe komt met een geheimzinnig wezen, zeggend: André, ik heb een grote verrassing voor je! Hij liet me raden. Ik raadde allerlei dingen, maar hij antwoordde maar voortdurend geamuseerd: koud, kouder, nog kouder, je bevriest (een manier van hem om te zeggen dat ik steeds verder van het goede antwoord verwijderd geraakte). Ten lange laatste moest ik mijn ogen toedoen en hij zou het in mijn handen leggen. Ik voelde een zwaar, maar klein pakje. Benieuwd deed ik de ogen open en je kunt je best voorstellen hoe verwonderd ik was toen in mijn sinds maanden verloren gewaande Leica weer vast had. Ik vroeg aan mijn broer van waar hij met dat ding kwam. Hij liet me eerst nog wat nieuwsgieriger worden en aandringen, en vertelde toen eindelijk dat hij wou gaan jagen en op mijn slaapkamer het jachtgeweer was gaan halen, dat zoals altijd onder mijn bed lag. (Ik jaag ook graag, moet je weten.) Mijn broer kon het geweer niet dadelijk grijpen. Hij moest op zijn buik gaan liggen naast het bed om het geweer dat er ver onder geschoven was, te kunnen meenemen. Toen had hij iets zien liggen tegen de beddepoot en dat was niets anders dan mijn Leica!

— Spreek me nu niet meer van pendelaars, zei mijn vriend, nadat hij me zijn avontuur in het lang en in 't breed verteld had.

★

Vele verhalen beginnen met de woorden: Dit is een ware geschiedenis. Die heb ik aan 't begin van dit verhaal niet willen schrijven, omdat ik wou voorkomen dat je me voor een grappenmaker of een leugenaar zoudt houden, of ten minste voor een schrijver, die zich zekere vrijheden permitteert om zijn verhaal een schijn van waarheid te geven.

Ik voel me nu niettemin, verplicht te verklaren dat dit verhaal, tot in zijn details, echt gebeurd is! Een schoolmeester zou er misschien een zedeles aan vastknopen. Maar ik ben nu eenmaal geen schoolmeester...

JOHAN DE BRABANDER.

De agenten hadden veel moeite om de verbolgen heer te kalmeren.

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Een geweldige ramp teistert het prinsdom Mocano. De bevolking heeft de stad ontruimd. In het paleis blijven nog alleen Lambik, het Rode Masker, de wacht en de drie bandieten...

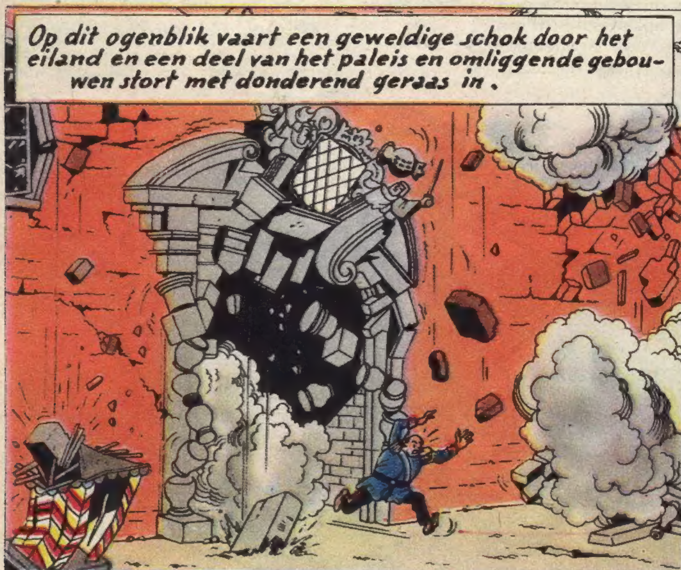

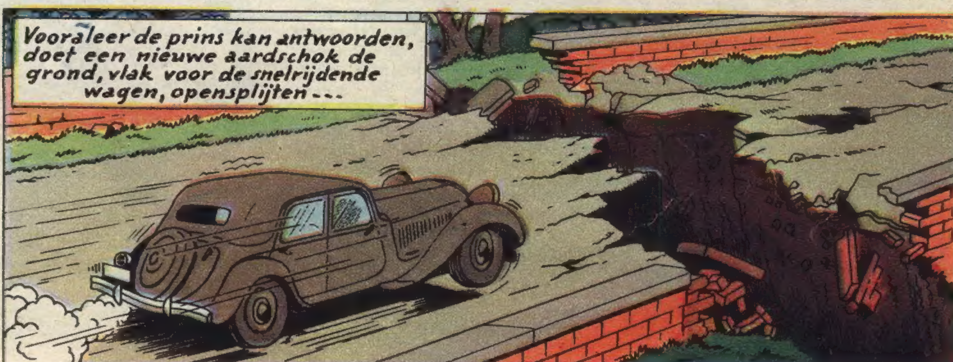

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

EEN ECHTE OCCASIE

OCCASIE

PRACHTIGE SCHAATSEN EN SKIPAK. ZO GOED ALS NIEUW. JONGENSMAAT. VOORDELIGE PRIJS.

ZICH WENDEN: C. PAUWELS, VANBOOMASTR. 23, BRUSSEL.

iplue », Brabant-
at, 180, Brussel,
Kortrijksesteen-
, 53, Gent 1237

SOON op d. bui-
gevr. als agent
tuinzaden, enz
e verdienste. -
JINBOUW-CEN-
LE, Constitutie-
at, 22, Antwer-

Schrijven met
tingen aan :
bur. blad.

Pastoor op de
in de omstreke
Landen vraagt
huishoudster
T.L. bur. blad.

Bijverdien

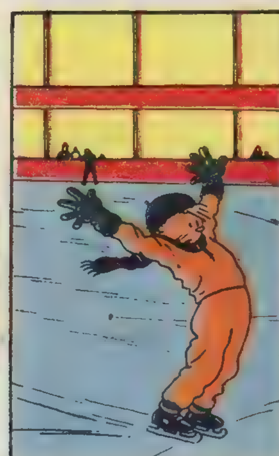

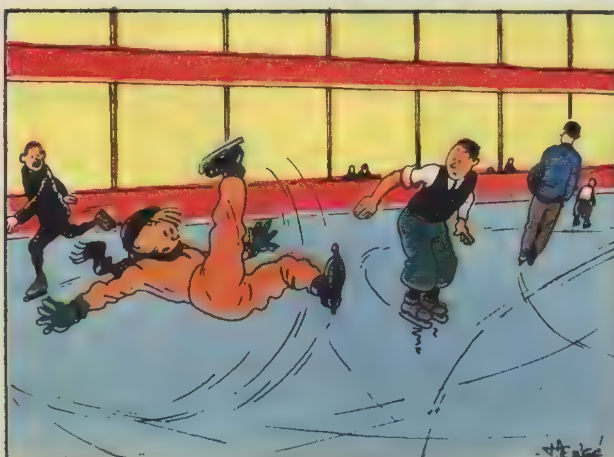

k. 19155

beenhou-
15 tot 17 j.
enhouwerij-
ie.
act,
68,

ink
kr
raag
kke
inpa
nde
e v
ge b

vr
en
nwon., gde
evr. Zich
Mevr. Boon,
., 8, Brus-
19168

plaats vrij van conclerge. Belden aan : Appert. 3 pl. aan huishoud. z. kind., vrouw alle werk

des Ardennes, St. Joostplaats, Brussel.

Stofzuiger
nieuw Holen
Berchemstr.,

Bt.
nkp
Te
39.3

VER
var
n. 1
mo
ng,
Y.Y
verpe

h

gevra

OCCASIE

PRACHTIGE SCHAATSEN EN SKIPAK. ZO GOED ALS NIEUW. JONGENSMAAT. VOORDELIGE PRIJS.

ZICH WENDEN: FLUPKE VANOOSTWESTSTR. 46, BRUSSEL.

DE AVONTUREN VAN M. MUS

MEESTER MUS MILLIONAIR

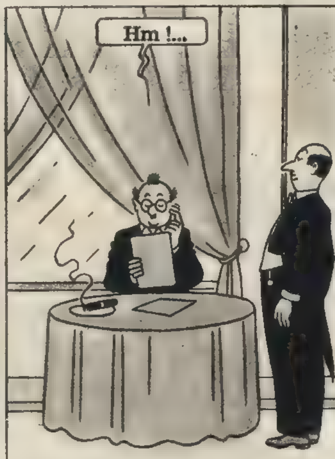

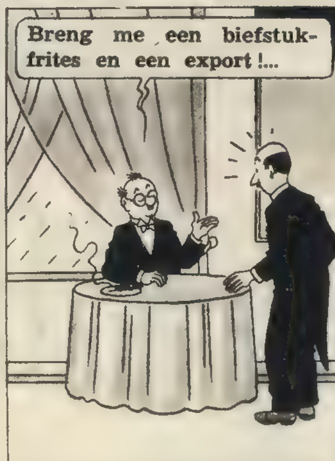

Lieve Tante,

Sedert enkele dagen knap ik m'n kamertje wat op. Gisteravond versierde ik de lampekap met decalcomanies en ik kan je verzekeren dat het erg prettig was! Nu maken Kuifje, Bobbie, Haddock, Zonnebloem en de onafscheidelijke detectives een vrolijke rondedans op de tafel. 't Is heel gezellig en kost niet veel moeite. Zodra je ons weer bezoekt, hoop ik, dat je mijn werk zult komen bewonderen!

Van een sigarenkistje maakte ik een koffertje dat toonbaar is en waarin ik m'n potloden kan leggen en andere voorwerpen, die ik anders laat slingeren.

Duizend maal dank voor de KUIFJE'S BONS die je me hebt opgezonden. De geschenken die men er voor krijgt, zijn werkelijk prachtig.

Vele kussen,

Suzanna.

Goed nieuws

Van heden vinden jullie iedere week een *KUIFJE'S BON* in ons blad. Deze bon heeft de waarde van een half punt. Willen jullie dus een verzameling beginnen, kijk dan goed uit jullie ogen en laat de kans niet voorbij gaan!

OPGELET ! — Vele lezers stuurden ons hun bons zonder te vermelden **welk geschenk** ze wensen en vergaten bovendien hun **volledig adres** op te geven.

Schrijf jullie adres en het gewenste geschenk steeds duidelijk leesbaar !

Voorbeeld : JAN VAN SCHOOR
Kerkstraat, 25
BERCHEM/ANTWERPEN
« 50 punten voor « Reinaert de Vos ». reeks 3 (vignetten van 81 tot 120).

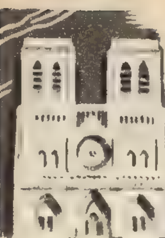
● Stuur steeds het **juiste** aantal bons. Het te veel kunnen wij immers niet teruggeven, zoals men dit met bankbiljetten wel kan doen !

● Liefhebbers van vignetten kunnen een luxe-album van « Reinaert de Vos » verkrijgen met de geschiedenis van Reinaert, die ze dan zelf kunnen illustreren met de vijf reeksen vignetten.

Wordt verkocht op onze kantoren, tegen **40 frs.** (de eventuele verzendingskosten bedragen **5 frs.**).

● De geschenken worden steeds binnen de acht dagen, na de ontvangst van de bons verzonden. Wees dus niet ongeduldig !

● De **Kuifje's Bons** zijn zo lang geldig als de geschenken uitgereikt worden.

Voor twee duizend jaar was PARIJS een moeras

Labienus, luitenant van Cesar, was niet tevreden. Hij vond het beneden alles dat hij zich als Romeins generaal (en wat voor een generaal !) in zo'n klein, armzalig nest als Lutetia moest ophouden. Die groep hutten op het eiland in het midden van de Seine, eigenlijk slechts een tiental hectaren moeras, had hem reeds heel wat last berokkend. Enkele tijd geleden waren zijn strijdkrachten door de inwoners van dit eiland, krijgers met lange snorren, teruggeslagen tot bij de muren van Melun (op 40 km. ten Zuid-Oosten van Parijs). Dat was meer dan Labienus verdragen kon, en hij had dan ook besloten er eens en voor goed een eind aan te maken. Hij had zijn leger versterkt en wachtte op het gunstig ogenblik voor de aanval.

CAMULOGENUS en zijn « Parisii » kampeerden op de helling van de St. Genovevaberg. De Romeinen staken de Seine over in sloepen en ontmoetten de Parisii op een open plaats van het woud van Rouvray, dat zich in die tijd uitstrekte van Chartres tot Parijs. De huidige Place de la Concorde maakte nog deel uit van het slagveld. De Galliers werden verslagen, doch Lutetia begon van op die dag naam te maken in de geschiedenis.

HET KLEINE DORP AAN DE SEINE

Alhoewel het nog eeuwen zou duren vooraleer Lutetia een stad was, zagen de praktische Romeinen reeds dat de geographische ligging van die groep hutten zeer voordelig was. Ze zorgden er voor dat Lutetia een militaire basis werd, door om het dorp een stevige vesting te bouwen. De resten hiervan bestaan nog onder de Notre-Dame.

Zoals ik reeds zei, was het eiland toen nog overdekt met moerassen en slechts langzaam werden deze drooggelegd. De huidige Place Dauphine was toen een kleine archipel. De Romeinen deden de grond ophogen en zo rezen langzamerhand de voorsteden aan de linkeroever van de Seine uit de grond.

Het Parijs van heden vergeleken met het Parijs van het **Romeinse Rijk**.

PARIJS HEEFT AAN DE NEDERLANDERS WAT TE DANKEN

Het zal jullie wellicht interesseren te vernemen dat het de Nederlanders waren die Frankrijk hebben drooggelegd ! Het was vooral koning Hendrik IV die inzag dat de moerassen moesten worden drooggelegd en de grond vruchtbaar gemaakt, wilde men terug welstand brengen in Frankrijk. Hij vond echter niemand bereid dit te doen. De Fransen vonden dat er aan dijken bouwen en moerassen dreggen te veel risico's verbonden waren. Hendrik IV deed toen beroep op een edelman van Bergen-op-Zoom en deze kwam met een leger Hollanders en Vlamingen die verstand hadden van dijken bouwen. De dijkenbouwers genoten in Frankrijk vele voorrechten en kregen de zwierige titel : « Maître des Digues du Royaume de France ». Over heel Frankrijk ziet men de sporen van hun werk. De vroegere moerassen van Saintonge noemt men ook wel « klein Vlaanderen », in Poitou heet het grote dijkwerk « ceinture des Hollandais » en om Bordeaux heeft men de « Polder de Hollande », dit om er slechts enkele te noemen.

LUTETIA STEEKT PLUIMEN OP HAAR HOED

Lutetia werd dan gepromoveerd tot Gallo-Romeinse stad. Er rezen tempels voor alle godheden op. Vooral de Luxemburg- en Pantheonwijk waren zeer rijk. Van de talrijke weelderige en rijke villa's die er toen gebouwd werden vindt men thans nog de fundamenten terug. Deze wijk had haar theater, een cirkus, een openbare badinrichting en prachtig aquaduct. Om zijn stralende blauwe hemel en zijn schilderachtige Seineoevers werd Lutetia een zeer gewaardeerd verblijf. Cesar en Juliaan de Afvallige waren er te gast. Deze laatste zal waarschijnlijk aan Lutetia altijd een mooie herinnering hebben bewaard. want het was tijdens zijn verblijf aldaar dat hij zijn troonbestijging vernam !

LUTETIA WORDT PARIJS EN KENT TEGENSLAGEN

Van de IIIe eeuw wordt de naam Lutetia verdrongen door de naam Parijs en het is deze naam welke de stad zal behouden. Parijs kende veel oorlogen binnen zijn muren, uitgestrekte branden en haast totale vernietiging.

Men heeft sporen gevonden van uitgebrande gebouwen, verkoolde vazen, en hopen geldstukken in haast achtergelaten. Men weet ook dat de Parijzenaars in die woelige tijden een eerder ellendig bestaan hadden. In het jaar 451 moesten ze hun stad verdedigen tegen de horden van de Hunnenkoning Attila. Het was een jong meisje, Genoveva genaamd, die later patroonheilige van de stad werd, die haar medeburgers een hart onder de riem stak. « Er zal u niets overkomen, zei ze, ik weet het heel zeker ! » En haar woorden werden bewaarheid. De Hunnen hadden de stad omsingeld en na enkele weken heerste er een vreselijke hongersnood. Genoveva kon buiten de stadsmuren geraken en eten naar Parijs smokkelen. De stad werd gered.

TOT HOOFDSTAD VERHEVEN

Een stad is nog geen hoofdstad. Clovis koos Parijs echter in 508 als hoofdstad uit. Na zijn dood, toen zijn rijk verdeeld werd tussen zijn zonen, werd Parijs zo niet de grootste, dan toch de voornaamste stad van Frankrijk. De man die Parijs in zijn bezit kreeg, was meteen de onbetwistbare meester van heel het land.

Dit is niet de volledige geschiedenis van Parijs, doch een deel van de weg die het antieke Lutetia heeft afgelegd om het huidige Parijs te worden, dat thans wel eens het cultuurcentrum van het Avondland wordt genoemd.

Een lid van de Kuifjesclub aan de eer

ONZE vriend Jean-Marie Hortemans, pas dertien en half jaar oud, heeft tijdens de skikampioenschappen van Serre-Chevalier (Alpen) de titel van Belgisch kampioen (Eerste Reeks - Dalen) in de wacht gesleept. Alhoewel nog zo jong, bezit Jean-Marie reeds drie « bronzen gemzen », de laatste won hij met slechts 3 sekonden 2/10 achterstand op de winnaar van de zilveren gems.

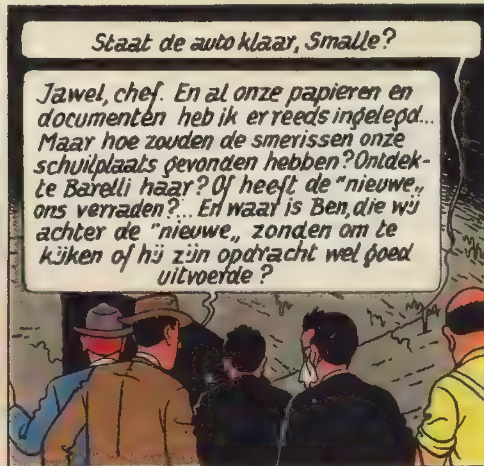
Goed heil voor deze jonge kampioen !

De raadselachtige Signor Barelli

Moreau en Barelli doorzoeken het huis van de bandieten en vallen door een verborgen luik in een onderaardse gang. De gangsters staan daar te wachten...

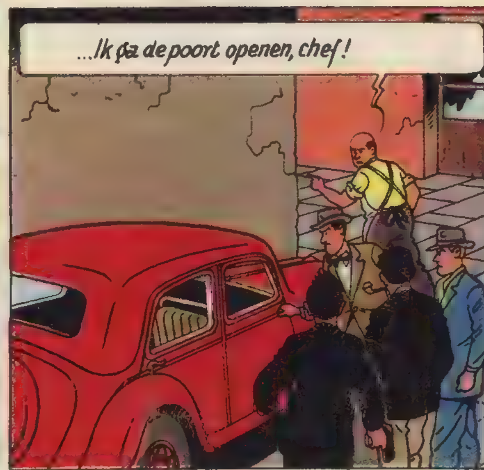
Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

DE RODE RAPIER

Een boeiend verhaal vol intriges, onverwachte gebeurtenissen en avonturen. Het is een flits uit het leven van de Engelse detective Sexton Blake...

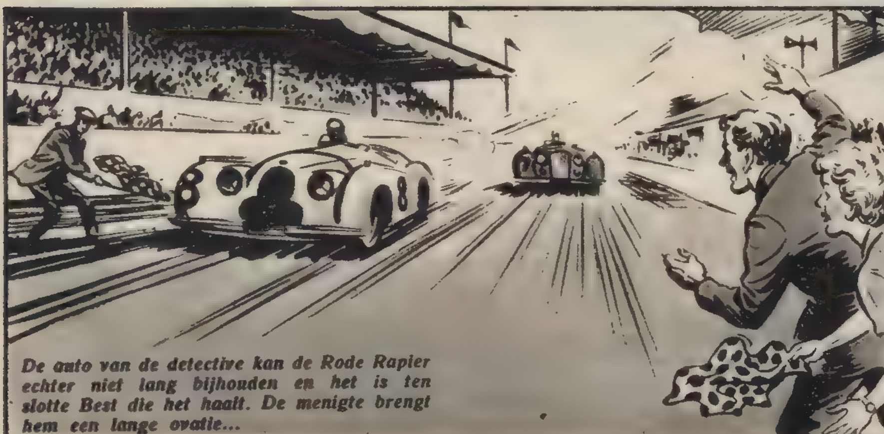

(Wordt voortgezet.)

De Geschiedenis van BORIS STRAVAROFF

Verhaal door PAUL CERVIERES — Geïllustreerd door RAYMOND REDING

GRAAF OLERON had zijn vrienden uitgenodigd en met ieder glas wijn steeg de stemming. Toen de koffie gebracht werd stelde iemand voor dat alle aanwezigen een ware geschiedenis zou vertellen. Ze deden het met geestdrift en de nodige overdrijving. Alleen de gastheer luisterde stilzwijgend tot z'n tafelbuur hem zei :

— Maar Oleron, jij die zoveel gereisd hebt, kunt ons zeker een interessante geschiedenis opdissen ?

— Ja, antwoordde de graaf langzaam; hebben jullie mijn butler al eens goed bekeken ? Vinden jullie niet dat hij er eigenlijk nogal brutaal uitziet ?

— Hm... hm... misschien wel; allesinszins een vreemd type...

— Ik heette hem Prosper, maar zijn echte naam is Boris Stravaroff... Het is een Bulgaars struikrover.

— Een beetje overdrijven schaadt niet, m'n beste, maar...

— Ik verklaar jullie plechtig dat het niets meer dan de zuivere waarheid is, doch luister :

Toen ik veertien was, woonde mijn vader in Philipopoli, in Bulgarije, waar hij consul was. De vacantie bracht ik steeds in dit land door en zo scheepte ik, op zekere dag, het was in de helft van Juli, te Marseille in met bestemming naar Saloniki, waar een vriend van mijn vader me opwachtte. In het mooie Cosmopolite-Hotel, had hij een kamer voor mij besteld en toen ik er een paar minuten was, hoorde ik mijn buren praten. Het waren Engelsen en zonder voor luistervink spelen, vernam ik dat ze ook naar het binnenland van Mondania wilden en dus doorheen het woeste rotsgebied moesten, dat zich uitstrekt van Stroemitza tot Bansko.

— Maar Fanny, het is toch niet voorzichtig ! zei een mannenstem.

— Och, zwijg ! Jij hebt altijd schrik en ziet overal dreigende spoken ! antwoordde een vrouwenstem...

Om zeven uur vond ik al de gasten aan 't tafel en had gelegenheid kennis te maken met mijn buren. Ze heetten Longley. Zij was groot en kloek gebouwd en hij klein, zacht en schuchter. Mrs. Longley stak het niet onder stoelen of banken dat ze naar Midden-Mondania wilde.

— Prachtige reis, antwoordde een flegmatieke gast, maar laat je bankbiljetten thuis.

— O de struikrovers zullen er zich niet om bekommeren of je veel of weinig geld op zak hebt. Zij willen immers een losgeld, zei een dame lachend.

— Zijn er struikrovers ? Echte struikrovers die een l o s g e l d eisen ? riep Mrs. Longley enthoesiast. Wat een meevaller ! William, hoor je dat ? Er zijn heuse struikrovers in Mondania !

Nu, die William deelde de geestdrift van zijn vrouw niet en hij trok zulk een meelijwekkend gezicht dat de kellner het waagde te zeggen :

— Mijnheer kan zich van Stroemitza door gidsen laten begeleiden.

— Gidsen ? Dat is goed. Kun je ze ons bezorgen ?

— Hoeveel gidsen wenst mijnheer ?

— Hoeveel ? Allemaal natuurlijk ! Alle gidsen die je vinden kunt !

Er rolde een schaterlach over de tafels en Mrs. Longley stond waardig op van haar stoel.

— William, zei ze dreigend, met twee gidsen hebben we meer dan genoeg.

Ik moet zeggen dat ik met struikrovers niet veel op had, maar de gedachte aan de zijde van die moedige vrouw te kunnen reizen verheugde me en ik vroeg haar of ik haar groep mocht vergezellen. Ik ging immers dezelfde weg uit en vertelde dat mijn vader consul in Philipopoli was. Ze stemde toe en de volgende dag gingen we samen op reis.

Ik was nog bitter jong en vond zo'n uitstapje reusachtig. Het machtige berglandschap hield me geboeid en het zonderlinge echtpaar eveneens.

Wanneer de trein zijn vaart vertraagde, gaf Mrs. Longley lucht aan haar verbolgenheid, doch zodra de machinist weer volle stoom gaf, schreeuwde ze luid : Hoera ! Hoera ! en stiller voegde ze er telkens aan toe : Leve de struikrovers !

Haar man kreeg kippenvel bij deze woorden en dook weg achter zijn krant. Eindelijk waren we dan in Stroemitza en daar stonden onze vier gidsen. De mijne noemden zich Petrof en Stravaroff, en de begeleiders der Engelsen heetten Daniloff en Thaboelof.

— Bravo ! riep Mrs. Longley, ik heb reeds opgemerkt dat alle mensen wier naam uitgaat op « of » zo eerlijk zijn.

De robuste vrouw was in haar nopjes, maar noch William noch ik, konden haar tevredenheid delen. De gidsen hadden echte boeventronies, met een wilde haarbos, vuile baard, gekleed in lompen. Aan hun gordel bengelden dolken en revolvers.

Zodra ik de kans zag, nam ik Mr. Longley terzijde en vroeg hem wat hij over die heerschappen dacht? Hij keek me aan met zijn blauwe ogen en antwoordde :

De rovers vluchtten in de rotsen...

— Tot alles in staat, jonge man !

— Wat zullen we doen ?

— De gidsen zullen ons waarschijnlijk onderweg verlaten en dan moeten we zien hoe we verder geraken.

— Ken je de weg ?

— Heel goed, maar zodra we van deze bandieten verlost zijn zullen we er andere ontmoeten... Bandieten die reeds in de bergen wachten...

— Je denkt dus dat hun plan voorbereid is ?

— Waarschijnlijk !

— Luister, ik heb in hun aanwezigheid nog niet gesproken. Zeg hun dat ik doofstom ben, ze zullen me dan niet wantrouwen. Ik versta Bulgaars en kom misschien aldus te weten wat ze in het schild voeren.

Longley stemde toe en bracht zijn vrouw op de hoogte.

— William, riep Mrs. Longley van tijd tot tijd, kijk eens wat een heerlijk landschap, en jij ook jonge man, kijk !

Ik roerde geen vin en speelde m'n rol zo voortreffelijk dat ik dezelfde avond Stravaroff tot Petrof hoorde zeggen :

— Die kleine moeten we niet vrezen; hij is doofstom.

's Nachts sliepen we in berghutten. Ik deelde de hut met m'n gidsen. Nauwelijks lagen ze op het leger van gedroogde bladeren of ze begonnen een soort alcohol te drinken die, wat de reuk betrof, op anijslikeur geleek. Spoedig werden ze loslippig en ik vernam dat ze deel uitmaakten van een bende, en ze ons tot op een bepaald punt moesten brengen...

De volgende nacht bracht ik door bij de gidsen der Engelsen. Ook zij hadden hetzelfde doel, doch ze werkten voor rekening van een andere bende !

Dat kon onze redding zijn, want mijn gidsen dachten, dat de andere twee brave niets vermoedende dorpelingen waren en de gidsen van de Engelsen dachten hetzelfde van de mijne.

Ik kon Longley op de hoogte brengen.

— Ik geloof dat de aanval niet lang meer zal uitblijven, zei deze; zodra we in de Zwarte Ravijn zijn, mogen we er ons aan verwachten.

— Dat zal heel plezant worden, vond Mrs. Longley.

— Ik heb een plan om de kaarten van onze rovers te doorsteken ! Nabij de hut zal ik een briefje leggen, waarin ik jullie gidsen ervan verwittig dat ze op een punt, en wel op hetzelfde punt als mijn lieve gidsen ons willen aanvallen, tot de actie moeten overgaan. De bandieten zullen elkaar neerslaan.

— Bravo ! Bravo ! zeiden de Longley's.

Zo gezegd zo gedaan, en het was Stravarof die het briefje vond. Hij toonde het zijn makker en beiden waren zo opgewonden dat ze een halve nacht redetwistten. De morgen van de gestelde dag keek ik mijn revolver en die van mijn twee vrienden na. Mr. Longley trilde als een espenblad toen we de Zwarte Ravijn naderden. Toen de eerste schoten weerklonken, wierp Mrs. Longley zich op de grond en het viel me op dat ze het niet meer zo prettig vond. De bandieten leverden een slag in de regel. Ze waren er zodanig mee begaan hun concurrenten uit te roeien, dat ze op ons niet eens letten. Er vielen doden en gewonden en vreemd genoeg, tijdens de ogenblikken van werkelijk gevaar, hield Mr. Longley zich uiterst kranig. De gidsen van de Engelsen bleven op het slagveld, Stravaroff werd zwaar gewond.

In een naburig dorp huurde ik een kar en twee muilezels en we legden er Boris op. Hij dankte ons met tranen in de ogen. Hij zwoer me, dat hij zijn leven lang in mijn dienst zou blijven en me tot ter dood zou trouw zijn. In het begin geloofde ik hem niet helemaal, doch na enkele tijd ondervond ik dat het hem heilige ernst was. Zo is Boris Stravaroff mijn butler geworden. Hij is nu sedert vijf en twintig jaar in mijn huis en ik heb hem nog nooit de geringste opmerking moeten maken...

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Teksten en tekeningen van J. Martin.

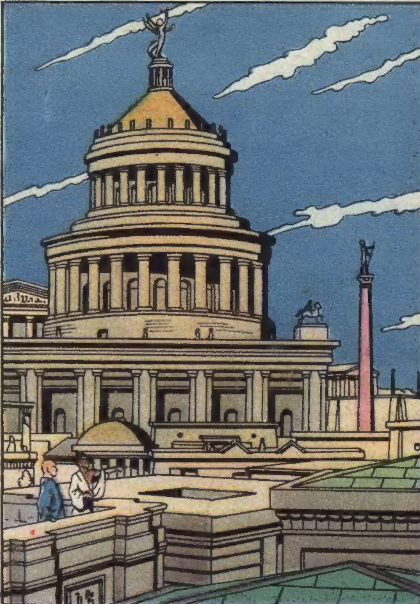
HET ROMEINSE RIJK OP HET TOPPUNT VAN ZIJN MACHT

De rood onderstreepte steden duiden de weg aan welke Alex heeft afgelegd sedert de aanvang van zijn avonturen.

ALEX en zijn vrienden hebben de Gouden Sfinx overwonnen, de tempel vernietigd en zijn teruggekeerd naar Alexandrië. Ze genieten hier van een welverdiende vakantie.

Op duizenden mijlen van Alexandrië, ligt de grote haven Carthago waar er ontevredenheid en opstand heerst. Ziehier de geschiedenis van deze stad in twee woorden.

Carthago werd, volgens de overlevering, gesticht in 814 v. C. door kolonisten uit Tyrus en Phoenicië. Carthago breidde, met haar handel, ook haar macht uit, en was weldra in het bezit van Corsica, Sardinië en Sicilië. De glorie van deze stad wierp een schaduw op het jonge Rome. De Romeinen dwongen Carthago in de 1e Punische oorlog (264-241 v. C.) tot de opgave van Sicilië. Het bezit van

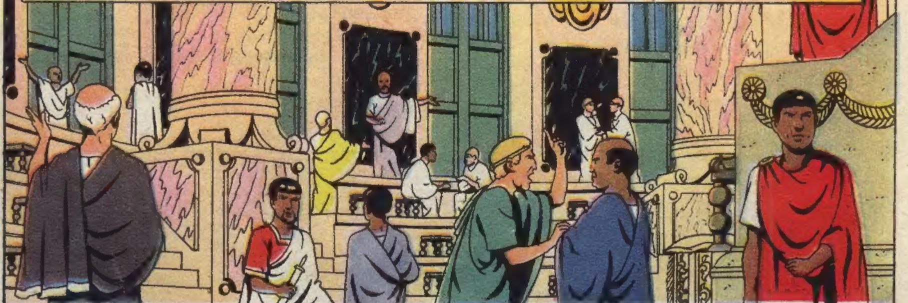

Spanje was de inzet van de 2e Punische oorlog (218-201). Na de aanvankelijke schitterende suksessen van Hannibal, leed Carthago toch de nederlaag en werd in de 3e Punische oorlog (149-146 v. C.) geheel verwoest. Keizer Augustus (13 v. C. - 14 n. C.) deed de stad weer uit haar puinen herrijzen en ze beleefde een nieuwe bloeitijd. Later, in het jaar 439, werd Carthago door de Vandalen veroverd en in 697 door de Sarazenen, en door deze opnieuw verwoest. Aan de zijde van de Romeinen hebben jullie reeds kennis gemaakt met de Scipo's.

Ten tijde van Alex was Carthago dus opnieuw een bloeiend en rijk centrum. En zie om onverklaarbare redenen, heerst er onrust in de stad. Wat is er gaande ?

(Wordt voortgezet.)

Kennismaking met Gaston Martens

GASTON-MARIE MARTENS

werd in een brouwersgezin geboren, te Zulte, in 1883. Na zijn studies deed hij zich in verschillende sporttakken opmerken. Hij behaalde zelfs menig kampioenschap! Zijn eerste verhaal « De Held der Franse Ronde » speelt zich in het sportmilieu af. Daarna ging hij vooral toneelstukken schrijven en werd de populairste Vlaamse toneelschrijver met werken als De Zot, De Paus van Hagendonck, Derby, Prochievrijers *(dat onlangs nog in de K.V.S. te Brussel groot sukses oogstte),* De Grote Neuzen *en last not least :* De Paradijsvogels, *dat verfilmd werd, vorig jaar ook in romanvorm bij de Antwerpse uitgever P. Vink verscheen en waarvan we in* KUIFJE *in nr 38, een vrolijk fragment publiceerden onder de titel : « De Wonderbare Hemelvaart van Pietje Rans en Bolle Verbuik ». Ons Kerstverhaal 1950 was ook van de hand van Gaston Martens.*

Bijna al zijn stukken spelen in het idyllische Leielandschap en voeren karakteristieke typen uit die streek ten tonele. Gaston Martens vertaalde zelf verschillende van zijn werken in 't Frans, o.m. het toneelstuk De Paradijsvogels, *dat in Frankrijk goed bekend is onder de titel* Les Gueux au Paradis. *De schrijver woonde lange jaren aan de Côte d'Azur, maar vertoeft nu weer onder zijn geliefde Vlaamse mensen.*

Ken je het dorp Deurle ? Het ligt daar zo schilderachtig langs een bocht van de Leie, Vlaanderens Gulden Rivier. In de wereld van de kunstschilders is Deurle, evenals Sint-Martens-Latem, zeer bekend, omdat er zich een hele Vlaamse kunstenaarskolonie heeft gevestigd.

CARLOS, mijn Deurlse gastheer, toonde me de woning waar de beroemde schilder Gust Desmet leefde en werkte. Zijn broer Leon schildert er nog steeds en komt iedere dag met zijn mooie hond naar het dorp gewandeld om er in *'t Boldershof* een pint te pakken. Tijdens ons boottochtje op de Leie wees mijn vriend me de woning aan van Claeys, de zanger van het Leielandschap. En in het naburige dorp, Sint-Martens-Latem, woonden Gustaaf van de Woestijne en Servaes. Verschillende grote Vlaamse schilders, o.m. Cyriel Buysse, zijn hier ook neergestreken om van Deurle een echt Vlaams kunstenaarsdorp te maken. Iedereen is hier een beetje artiest, verzekerde Carlos mij. Ge ziet dat al aan de huizen. Woningen zonder stijl tref je hier niet aan. Zelfs de werkmensen weten hun huisjes van binnen en van buiten zodanig te versieren dat het bijna villaatjes worden!

En ik moet toegeven dat Carlos niet overdreef, want een mooier en landelijker dorp dan Deurle ken ik niet. Er is daar geen enkele wanklank in die pastorale.

Terwijl we in de warme Zondagnoen op de bank van *'t Boldershof* zaten, zei mijn vriend plotseling :

— Kijk, weet je wie daar komt aangewandeld?

Ik bemerkte een kranige heer op jaren, gekleed als een aristocraat, fijn en keurig, met een wandelstokje dat niet gebruikt werd als steun, maar als speelgoed voor de nerveuze handen van de wandelaar.

— Wel, dat is nu Gaston Martens, de bekende Vlaamse toneelschrijver! Wil ik je even voorstellen? Een sympathieke heer, hoor, die Martens!

Intussen was de voorname wandelaar tot bij het *Boldershof* gekomen en hijzelf groette met een vriendelijk gebaar zijn wandelstokje mijn vriend :

— Warm weer, he, Carlos!

— Ja zeker, mijnheer Martens. Geen zin in een pint?

— Wel ja! Want van al dat wandelen in die zandwegels krijgt men een droge keel!

Kennis maken was slechts een kwestie van een paar minuten.

Nu kreeg ik de gelegenheid de beroemde auteur eens van nabij op te nemen. Wat me 't eerst en 't sterkst opviel waren zijn levendige staalblauwe ogen, waaraan niets scheen te ontgaan. Zijn fijngesneden gelaat schijnt maar eerst zijn natuurlijke plooi te krijgen, wanneer een gulle lach het doet opengaan.

Ik heb reeds dikwijls horen zeggen, dat schrijvers doorgaans het levend contrast zijn van hun helden. Dit scheen me eerst met Gaston Martens niet het geval te zijn, want hij was zo hartelijk en zo rondborstig als al zijn vrolijke figuren. Maar bij verder nadenken viel het me op dat deze gentleman eigenlijk de uitbeelder was van het boertige volk van te lande. En daarin ligt zeker wel een contrast tussen de auteur en zijn personages.

Toen mijnheer Martens vernam dat ik aan *KUIFJE* meewerkte, vertelde hij me dat hij ook lange jaren aan een groot Vlaams dagblad had meegewerkt en nog altijd veel belang stelde in de journalistiek. Hij inviteerde me om eens bij hem een sigaartje te komen roken. Zulke invitaties wijst men, als journalist, natuurlijk nooit af, en 's anderendaags wandelde ik, met mijn vriend Carlos naar de villa *Laagland*, die stellig de mooiste is van heel Deurle en omgeving, en er staan er nochtans heel wat!

Gaston Martens vertelde opgetogen over het sukses dat zijn werk ook kende in Frankrijk. Er zijn niet veel Vlaamse auteurs die er zich in mogen verheugen een van hun toneelstukken vierhonderd opvoeringen te zien krijgen in Parijs, zoals dat met *Les Gueux au Paradis* van Martens het geval is. En dan nog in de beste theaters van de stad, het Studio, en de Comédie des Champs-Elysées en l'Ambigu! Datzelfde stuk kent een waar internationaal sukses. De auteur toonde me de foto's van de opvoeringen te Stockholm, Genève, op de Broadway te New-York en te Rio de Janeiro.

Over de verfilming die Raimu en Fernandel van het sukseswerk maakten, is de heer Martens minder fier. De Fransen hebben te weinig aandacht aan 't spectaculaire geschonken. Zo hebben ze O.L. Vrouw als troon... een rieten zetel gegeven! U had daartegen het decor eens moeten zien dat Saverijs gemaakt heeft voor de opvoering te Deinze. Ha, dat was een hemel!... zuchtte mijnheer Martens.

Toen de schrijver bemerkte dat ik een paar beelden bewonderde die zijn studeerkamer versieren vroeg hij me :

— U weet waarschijnlijk niet dat ik ook beeldhouwer ben?

Dat zijn een paar van mijn best geslaagde werken. Kijk, die zware boerenkop daar is het portret van Pol, een der eigenaardigste typen uit het Oudmannenhuis. Toen 't werk af was, ging Pol er keurend voor staan, zei eerst niets, en schudde toen zijn hoofd, zeggend : « 'k Wiste niet da 'k zo lelijk was... »

Aan dat onderhoud met Gaston Martens heb ik een uitstekende herinnering bewaard. Martens is een aristocraat die zijn volk lief heeft en het in zijn meest typische eigenaardigheden weet uit te beelden. En dat Vlaanderen zijn personages als levensecht aanvoelt, bewijst het immer stijgend sukses van zijn werk.

Johan de BRABANDER.

Gaston Martens en mijn vriend Carlos in de tuin van de villa Laagland, te Deurle.

VLOER EEN MAN VAN 110 KG!

MISS JOAN SWEENEY is zeventien jaar, één meter zestig groot en weegt drie en vijftig kilogram. Ze wandelde op zekere dag blijgezind door de straten van Chicago en werd lastig gevallen door een man die blijkbaar te diep in 't glas gekeken had. Plotseling zag men de man de lucht in zwieren en vervolgens neerkomen op de straatstenen, waar hij bleef liggen...

Miss Joan Sweeney sleurde haar slachtoffer mee naar het politiekommissariaat en legde een klacht neer.

De commissaris bekeek de man, daarna het meisje en werd er niet wijs uit.

— En jij hebt dat klaar gespeeld? vroeg hij aan Miss Sweeney.

— Ja.

— Alleen?

— Ja.

— Hoe heb je dat voor de drommel gedaan?

De commissaris, een man van één meter negentig en een gewicht van honderd en tien kilogram, bekeek Miss Sweeney erg sceptisch.

— Wil je het absoluut weten? vroeg Miss Sweeney.

— Verduiveld ja!

Op hetzelfde ogenblik voelde hij dat hij opgetild werd, tegen de zoldering ging en in tolvlucht naar beneden kwam...

De commissaris hield zijn bezeerde hoofd in beide handen en vroeg stil :

— Hoe heet je zo'n worstelpartijtje?

— Dat is geen worsteling, het is Jiu-Jitsu, antwoordde Miss Sweeney lachend.

Dit avontuur is waarachtig gebeurd te Chicago (Michigan) op Zondag 17 September 1950.

EEN CHINESE UITVINDING

Het is niet de uitvinding van een Japanner, zoals men veelal geloofd, doch die van de Chinees Chin-Gem-Pin. In 1659, tijdens een bijeenkomst in de tempel van Korushoji, te Tokio, toonde hij de Japanners enkele knepen van zijn vechtkunst. Een tijd later ging de Japanner Shirobei Akiyama naar China om het Jiu Jitsu-mysterie, dat zwakke mensen in staat stelde sterke kerels te vloeren, te ontsluieren. De legende vertelt dat Shirobei Akiyama de geheimen niet vond, en met lood in de schoenen naar Japan terug keerde. De kroniekschrijvers zeggen, dat Shirobei het nooit zou gevonden hebben, indien hij niet op zekere dag door de besneeuwde velden zou gewandeld hebben. Shirobei Akiyama bemerkte dat een boomtak onder het gewicht van de sneeuw gebroken was, het bindrijs daarentegen, even boog onder het gewicht en zich dan op-

nieuw oprichtte. En de Japanner paste deze natuurwet toe in drie honderd verschillende gevechtsbewegingen. Hij leerde deze in de Yoshin Ruy-school, wat in de poëtische taal van de Japanners « School voor de Moed van het Bindrijs » betekent.

DE GEBOORTE VAN HET JIU-JITSU

Jiu betekent « lenig » en Jitsu wil zeggen « kunst », dus is die vreemde naam eenvoudig Kunst van de Lenigheid. Het princiep is, zich buigen voor de kracht van de tegenstander en dezelfde aanwenden om hem te verslaan.

Met de jaren en de oefening verbeterde men de knepen van Shirobei Akiyama en het was Kano, die op het einde van de vorige eeuw, de definitieve princiepen vastlegde onder de naam Judo.

Judo is gebaseerd op de lenigheid van diegene die er gebruik van maakt, en op de wet van het evenwicht. Men moet, door een kneep, de tegenstander het evenwicht doen verliezen en hem op datzelfde ogenblik (hij kan dan geen gebruik maken van zijn kracht) overmeesteren.

Enkele knepen van het Judo verlammen de tegenstander totaal. Er bestaat echter een kunst Kwatsu of Kwappo genaamd, waardoor men deze slachtoffers weer dadelijk op de been kan helpen. In deze kunst zijn slechts enkele mensen ingewijd. Ze wordt aangeleerd aan de Judoka, of diegenen die zulks waardig zijn.

ZEVEN MAN IN DRIE HONDERD SEKONDEN!

Judoka worden is niet zo heel moeilijk en duurt niet lang. Miss Joan Sweeney was waarschijnlijk zo'n Judoka. Maar er zijn verschillende graden in deze kunst en op de hoogste trap geraken is uiterst moeilijk.

De beginneling heeft de graad van de witte gordel. Wanneer hij vijf tegenstanders kan neervellen in minder dan vijf minuten, krijgt hij de graad van de bruine gordel. Om de zwarte gordel te verdienen, moet hij zeven tegenstanders in 300 sekonden kunnen verslaan!

Dan komt de purperen gordel, doch om die te verkrijgen moet men heel wat moeilijke examens doorstaan. Voor ieder geslaagde wedstrijd krijgt men een dan en wie tien dan heeft, krijgt de graad van de purperen gordel!

Zoals we reeds zegden, zijn de judokunstenaars met purperen gordel erg zeldzaam. Een jongen die op zesjarige leeftijd met Judo begint, kan pas, wanneer hij heel knap is, de zwarte gordel en zes dan krijgen, als hij een man van veertig is. Kano zelf bereikte nooit meer dan acht dan. Hij werd echter door enkele van zijn leerlingen voorbij gestoken.

De Judoka's, in het bezit van vijf dan, worden in al de geheimen van het Judo ingewijd en ook vertrouwd gemaakt met de kunst de slachtoffers te doen verrijzen of Kwappo.

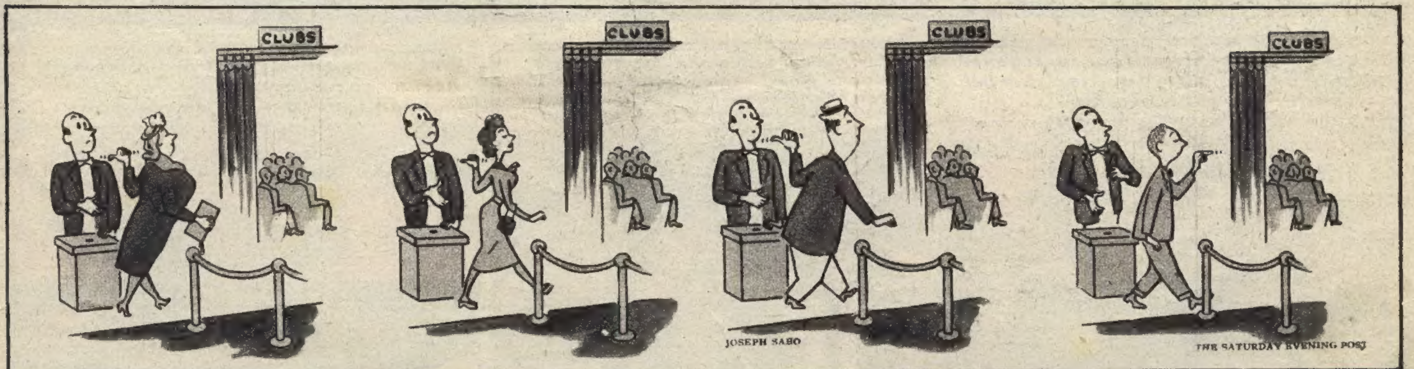
Een van deze geheimen wordt Atemis genoemd. Het bestaat uit enkele slagen die soms met één vinger worden toegediend op een centrum van vitaal belang. Zulk een onzichtbare slag kan de tegenstrever onmiddellijk het bewustzijn doen verliezen en zelfs erger. Ze worden nooit aangeleerd aan beginnelingen.

Iemand die vertrouwd is met Jiu-Jitsu of Judo en de graad van de zwarte gordel heeft kan, zelfs wanneer hij de zestig voorbij is, een gevaarlijk tegenstander zijn. Meester Kano was reeds de zeventig voorbij (dit was in 1938), toen hij nog tien jonge, krachtige tegenstrevers velde, in minder dan honderd twintig sekonden!

Nu begrijpen jullie waarom Miss Joan Sweeney, de beginnelinge met de witte gordel, haar aanrander en bovendien een kloekgebouwde politiecommissaris kon vloeren! Al wie de judocursussen volgt, kan dit ook!

Meester Kano zei : Een kind van acht jaar, dat de Tsukuri, de Kake en de Sutemi kent (dat zijn de elementaire knepen) kan zonder moeite een man in de kracht van zijn leven vloeren!

Het GEHEIM *van de* GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Professor Mortimer belette de aanhouding van Abdul. Hij wil er deze laatste op vriendelijke manier toe brengen alles op te biechten. De assistent geeft toe, doch op dit ogenblik treedt Dr Grossgrabenstein het laboratorium binnen. Adbul wordt overreden door de zwarte Lincoln. Mortimer zal beroep doen op kapitein Blake...

